

ΕΠΑΡΧΙΑΚΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ ΛΕΥΚΩΣΙΑΣ
Ενώπιον : Μ ΧΡΙΣΤΟΔΟΥΛΟΥ Ε.Δ

Αρ. Αιτήσεως: 999/2017

Επί τοις αφορώσι την Εταιρεία [REDACTED]
εκ Λευκωσίας

και

Επί τοις αφορώσι τον Περί Εταιρειών Νόμο, Κεφ 113(άρθρα
203,209,211(ε),212 (α) & (β), 213,214 και 233.

-και-

Επί τοις αφορώσι την Αίτηση των :

1. [REDACTED]
2. [REDACTED]
3. [REDACTED]
4. [REDACTED]
5. [REDACTED]

Αιτητών

Ημερομηνία : 03.07.2018

Εμφανίσεις :

Για Αιτητές : κ. Μ. Βιολάρης

Για Καθ' ης η αίτηση : [REDACTED]

Απόφαση

Αντικείμενο της παρούσας διαδικασίας είναι η αίτηση των Αιτητών, οι οποίοι αξιώνουν ως ακολούθως :

*(α) Όπως η εταιρεία AT SMART ENTERTAINMENT LIMITED (HE
246344) διαλυθεί υπό του Σεβαστού Δικαστηρίου συμφώνως
προς τις διατάξεις του Περί Εταιρειών Νόμου Κεφ.113.*

(β) Όπως το Δικαστήριο εκδώσει οιαδήποτε άλλη διαταγή την οποία ήθελε κρίνει δίκαια ή πρέπουσα υπό τις περιστάσεις.

(γ) Όπως εκδοθεί διάταγμα με το οποίο τα έξοδα της Αίτησης αυτής να επιδικασθούν προς όφελος των Αιτητών.

Η παρούσα Αίτηση βασίζεται στον Περί Εταιρειών Νόμο Κεφ. 113, άρθρα 203, 209, 211(ε) & (στ), 212(α)&(β), 213, 214 μέχρι και 233, στον Περί Δικαστηρίων Νόμο, στους Θεσμούς Πολιτικής Δικονομίας, καθώς επίσης και στη συμφυή εξουσία και πρακτική του Δικαστηρίου.

Η αίτηση συνοδεύεται από ένορκη δήλωση του Αιτητή υπ αριθμόν 5, Νίκου Φιερού. Ο ομνύων στην ένορκή του δήλωση κατέθεσε τέσσερα (4) Τεκμήρια. Ως **Τεκμήριο Α**, κατέθεσε αντίγραφο της δικαστικής απόφασης, υπ' αριθμόν Ε64/2014, ημερομηνίας 30.11.2016 του Δικαστηρίου Ελέγχου Ενοικιάσεων, ως Τεκμήριο Β (1) και Β(2) , ένορκες δηλώσεις επίδοσης της επιστολής, ημερομηνίας 18.7.2017, στον Διευθυντή της Καθ' ης η αίτηση και στο εγγεγραμμένο γραφείο της εταιρείας αντίστοιχα, ως **Τεκμήριο Γ** επιστολή από το Τμήμα Εκτέλεσης Ενταλμάτων του Επαρχιακού Δικαστηρίου Λευκωσίας και ως **Τεκμήριο Δ**, απόδειξη καταβολής στον Έφορο Εταιρειών του σχετικού τέλους.

Κατόπιν οδηγιών του Δικαστηρίου, η αίτηση δημοσιεύτηκε στην Επίσημη Εφημερίδα της Δημοκρατίας και σε μια εφημερίδα, καθημερινής κυκλοφορίας, παγκύπριας εμβέλειας την 24.11.2017.

Η Καθ' ης η αίτηση την 27.2.2018 καταχώρησε ειδοποίηση περί προθέσεως ένστασης. Οι λόγοι ένστασης παρατίθενται αυτούσιοι κατωτέρω :

- 1. Η υπό κρίση αίτηση είναι καταχρηστική και/ή αποκλειστικό σκοπό έχει να εξασκήσει πίεση στην εταιρεία για καταβολή του ισχυριζόμενου οφειλόμενου ποσού.*

2. Η αίτηση είναι ενοχλητική και/ή καταπιεστική και/ή καταχρηστική και/ή αδικαιολόγητη και/ή αβάσιμη και/ή λανθασμένη.
3. Η αίτηση πρέπει να απορριφθεί καθώς η εταιρεία έχει καλή και/ή βάσιμη απαίτηση εναντίον των Αιτητών με την υπ' αριθμό αγωγή 3342/17 ενώπιον του Ε.Δ. Λευκωσίας.
4. Οι ισχυρισμοί των Αιτητών στην αίτηση και στην ένορκη δήλωση είναι αβάσιμοι και/ή ατεκμηρίωτοι και/ή λανθασμένοι.
5. Η αίτηση είναι νομοτυπικά λανθασμένη και/ή αβάσιμη και/ή δεν πληροί τις προϋποθέσεις του Περί Εταιρειών νόμου, Κεφ. 113 και της Δικονομίας και/ή των κανονισμών.
6. Η αίτηση είναι ανεπαρκής και δεν δικαιολογεί το λόγο καταχώρισης της από τους Αιτητές και/ή οι Αιτητές δεν δικαιολογούνται να προβούν στην καταχώριση της αίτησης.
7. Οι Αιτητές δεν έχουν αποδείξει ότι η εταιρεία είναι ανίκανη να πληρώσει τα χρέη της ως τάσσει η νομολογία και/ή νομοθεσία. Αντιθέτως η εταιρεία είναι φερέγγυα.
8. Οι Αιτητές χρησιμοποιούν την παρούσα ένσταση ως μοχλό πίεσης και/ή εκβιαστικά εναντίον της εταιρείας και/ή για αλλότριους σκοπούς.

Η ένσταση της Καθ' ης η αίτηση εταιρείας συνοδεύεται από ένορκη δήλωση του Δημήτρη Χατζηαργυρού, διευθυντή της Καθ' ης η αίτηση. Ο ομνύων για την Καθ' ης η αίτηση δηλώνει ότι το εγγεγραμμένο γραφείο της εταιρείας βρίσκεται στην οδό Στασικράτους 31 στη Λευκωσία, πλην όμως δεν το χρησιμοποιεί πλέον. Περαιτέρω δηλώνει ότι η Καθ' ης η αίτηση ουδέποτε αρνήθηκε να πληρώσει οποιαδήποτε οφειλή αλλά στην παρούσα η εξόφληση δεν έγινε, καθότι η επίδικη οφειλή δεν ανταποκρίνεται σε αληθινά στοιχεία. Προβάλλει επίσης τον ισχυρισμό ότι η υπό κρίση αίτηση είναι καταχρηστική και χρησιμοποιείται ως μοχλός πίεσης, ενώ οι Αιτητές γνωρίζουν ότι η Καθ' ης η αίτηση είναι φερέγγυα.

Δηλώνει δε περαιτέρω ότι η Καθ' ης η αίτηση δεν υπέχει προς τους αιτητές οποιαδήποτε νόμιμη υποχρέωση και η κατ' ισχυρισμόν οφειλή τελεί υπό ουσιαστική αμφισβήτηση. Επίσης ο ομνύων δήλωσε ότι καταχώρησε την Αγωγή υπ' αριθμόν 3341/17 του Ε/Δ Λευκωσίας και επισύναψε σχετικά, ως Τεκμήριο 1, το κλητήριο της αγωγής.

Κατόπιν άδειας του Δικαστηρίου, οι Αιτητές καταχώρησαν συμπληρωματική ένορκη δήλωση με την οποία επισύναψαν ως Τεκμήριο 1 πιστοποιητικό διεύθυνσης εγγεγραμμένου γραφείου της Καθ' ης η αίτηση, ως Τεκμήριο 2 αντίγραφο ηλεκτρονικής έρευνας στο αρχείο του Εφόρου Εταιρειών, ημερ. 17.7.2017 και ως Τεκμήριο 3 βεβαίωση από το Πρωτοκολλητήριο του Δικαστηρίου Ελέγχου Ενοικιάσεων.

Διαδικασία

Η ακρόαση της υπόθεσης διεξήχθη στη βάση των εκατέρωθεν ενόρκων δηλώσεων και οι διάδικοι κατά την ακρόαση με εμπεριστατωμένες αγορεύσεις προώθησαν ο καθένας τη θέση του.

Νομική Πτυχή :

Όπως υποδεικνύεται στην απόφαση στην υπόθεση **Genemp Trading Ltd v. Marfin Popular Bank Public Co Ltd**, (2009) 1 Α.Α.Δ 1658, το διάταγμα Εκκαθάρισης διακρίνεται από το διάταγμα Διάλυσης.

Στην υπό κρίση αίτηση, παρόλο που στο αιτητικό αυτής καταγράφεται ότι επιζητείται η διάλυση της Καθ' ης η αίτηση, εντούτοις όλοι οι παράγοντες της δίκης έχουν μεταχειριστεί την υπό εξέταση αίτηση ως αίτηση για διάταγμα Εκκαθάρισης και όχι Διάλυσης και ως εκ τούτου δεν χρειάζεται περαιτέρω ενασχόληση με το ζήτημα. Σχετική είναι η απόφαση **Ανδρέας Χατζηγιάννης v. C. & J. Kyprianou Promotions Ltd**, (2010) 1(B) Α.Α.Δ. 991 και **Suphire Finance Ltd v. Φώτη Φωτίου**, Π.Ε 266/11, 24.4.2018.

Σύμφωνα με το άρθρο 209 (β) του περί Εταιρειών Νόμου αίτηση εκκαθάρισης δύναται να υποβάλει μεταξύ άλλων, ο πιστωτής της εταιρείας. Ως προς την έννοια του πιστωτή διαφωτιστική είναι η απόφαση **Αναφορικά με τη Loukos Manufacturers Ltd (1998) 1 A.A.Δ. 2226**, όπου κρίθηκε επίσης ότι η οφειλή πρέπει να είναι συγκεκριμένη και αδιαμφισβήτητη.

Η δυνατότητα έκδοσης διατάγματος εκκαθάρισης θεμελιώνεται στα άρθρα 211 και 212 του Περί Εταιρειών Νόμου, τα οποία διαλαμβάνουν τα ακόλουθα :

« 211. Εταιρεία δύναται να εκκαθαριστεί από το Δικαστήριο αν-

.....

(ε) η εταιρεία είναι ανίκανη να πληρώσει τα χρέη της»

Περαιτέρω το άρθρο 212 ορίζει τα ακόλουθα :

«212. Εταιρεία λογίζεται ότι είναι ανίκανη να πληρώσει τα χρέη της-

(α) αν πιστωτής, με εκχώρηση ή διαφορετικά, που του χρωστεί η εταιρεία ποσό που υπερβαίνει τις πέντε χιλιάδες ευρώ (€5.000), επέδωσε στην εταιρεία παραδίνοντας στο εγγεγραμμένο γραφείο της εταιρείας απαίτηση η οποία απαιτεί από την εταιρεία να καταβάλει το ποσό που οφείλεται με τον τρόπο αυτό, και η εταιρεία για τις επόμενες τρεις εβδομάδες αμέλησε να καταβάλει το ποσό ή να εξασφαλίσει ή να το διευθετήσει προς εύλογη ικανοποίηση του πιστωτή· ή

(β) αν εκτέλεση ή άλλη διαδικασία που λήφθηκε με δικαστική απόφαση, εντολή ή διάταγμα οποιουδήποτε Δικαστηρίου προς όφελος πιστωτή της εταιρείας, επιστρέφεται ολικά ή μερικά ανικανοποίητη· ή

(γ) αν αποδειχθεί, προς ικανοποίηση του Δικαστηρίου ότι η εταιρεία είναι ανίκανη να πληρώσει τα χρέη της κατά το χρόνο που αυτά καθίστανται πληρωτέα και, για απόφαση κατά πόσο εταιρεία είναι ανίκανη να πληρώσει τα χρέη της κατά το χρόνο

που αυτά καθίστανται πληρωτέα, το Δικαστήριο λαμβάνει υπόψη τις ενδεχόμενες και μελλοντικές υποχρεώσεις της εταιρείας ή

(δ) αν αποδειχθεί, προς ικανοποίηση του Δικαστηρίου, ότι η αξία των στοιχείων του ενεργητικού της εταιρείας είναι μικρότερη από το ποσό των υποχρεώσεών της, λαμβάνοντας υπόψη τις ενδεχόμενες και μελλοντικές υποχρεώσεις της.»

Οι πρόνοιες των πιο πάνω άρθρων έχουν ερμηνευθεί νομολογιακά. Όπως έχει εξηγηθεί στην υπόθεση **G.I.P. Constructions Ltd v. Διευθυντή Τμήματος Κοινωνικών Ασφαλίσεων** (1991) 1 Α.Α.Δ.14 :

"Η διαφορά μεταξύ της γενικότερης εξέτασης του θέματος και των εξειδικευμένων περιπτώσεων του 212(α) και 212(β) είναι η εξής: Στις εξειδικευμένες περιπτώσεις, η εκπλήρωση των προϋποθέσεων που τίθενται οδηγούν από μόνες τους και στην κατάληξη. Εγείρεται δηλαδή το νομοθετικό τεκμήριο περί αδυναμίας πληρωμής χρεών. Αντίθετα, στην περίπτωση της γενικότερης εξέτασης του θέματος, το θέμα κρίνεται ανάλογα με το πώς θα αξιολογηθούν τα στοιχεία που έχουν τεθεί ενώπιον του Δικαστηρίου περιλαμβανομένων και εκείνων στην άλλη πλευρά της πλάστιγγας που θα ήθελε προβάλλει η εταιρεία".

Περαιτέρω στην απόφαση **Pan-Aman Hotels Limited v. Εφόρου Φόρου Προστιθέμενης Αξίας** (2002) 1 (Δ) Α.Α.Δ. 1796, λέχθηκαν τα ακόλουθα σχετικά :

«Να τονίσουμε στο πλαίσιο αυτό ότι το άρθρο 212 δεν είναι αυτοτελές αλλά, όπως ελέχθη, εξειδικεύει το άρθρο 211(ε) και δεν παρέχει «άλλους τρεις» λόγους για έκδοση διατάγματος εκκαθάρισης».

Προκύπτει από τα πιο πάνω ότι το άρθρο 212 θεσπίζει νομοθετικό τεκμήριο περί της αδυναμίας της εταιρείας να πληρώσει το χρέος της, στις περιπτώσεις που επιβεβαιωθούν οι εξειδικευμένες προϋποθέσεις του άρθρου 212.

Όπως έχει νομολογηθεί, σε περίπτωση που επιβεβαιωθούν τα στοιχεία του άρθρου 212, το Δικαστήριο δεν έχει διακριτική ευχέρεια και διατάσσει την εκκαθάριση της εταιρείας. Σχετικές είναι οι αποφάσεις **M. Mouletaris Machinery Co. Ltd. v. Ζήνωνος** (2001) 1 (Γ) A.A.Δ. 1649 και **Δημήτρης Αυξεντίου & Υιός (Γεωργικά Μηχανήματα) Λτδ v. Hellenic Bank Public Company Ltd**, Πολ. Έφεση Αρ. 368/09, ημερ. 20.11.2014.

Ιδιαίτερα διαφωτιστικό είναι το ακόλουθο απόσπασμα της απόφασης **Δημήτρης Αυξεντίου & Υιός (Γεωργικά Μηχανήματα) Λτδ** (ανωτέρω), όπου λέχθηκαν τα ακόλουθα σχετικά :

«Η ανικανότητα πληρωμής χρεών που αναφέρεται στο άρθρο 211(ε) του Κεφ. 113, είναι η γενική ρύθμιση του θέματος. Το τι συνιστά ανικανότητα πληρωμής χρεών εξειδικεύεται στο άρθρο 212 και οποιαδήποτε των τριών διατάξεων του εν λόγω άρθρου τεκμαίρεται να σημαίνει ότι η εταιρεία αδυνατεί να αποπληρώσει τα χρέη της. Η απόδειξη της προϋπόθεσης της παραγράφου (α) του άρθρου 212 είναι αρκετή να επιφέρει την εκκαθάριση της εταιρείας θεωρούμενης ανίκανης να πληρώσει τα χρέη της, χωρίς να αποκλείεται η προσκόμιση και άλλης μαρτυρίας που να αποδεικνύει την ανικανότητα αυτή.

Με την ικανοποίηση του άρθρου 212 (α), η εταιρεία φέρει το βάρος να αποδείξει ότι δεν «αμέλησε» να πληρώσει την απαίτηση του πιστωτή διότι έχει κατά τα άλλα μια μια ουσιώδη και εύλογη υπεράσπιση, όπως ότι εξόφλησε την γενικότερη οφειλή. Εξ' ου και ο πιστωτής είναι σοφότερο να εναγάγει την εταιρεία προηγουμένως, να εξασφαλίζει δικαστική υπερ του απόφαση οπότε και η εταιρεία θα εμποδίζεται από την απόφαση να αμφισβητήσει την εταιρική αίτηση επί τους ουσίας της. (Pennington: Company Law, 3^η έκδοση σελ. 674-675).»

Από τις πιο πάνω αυθεντίες προκύπτει ότι, εάν κριθεί ότι ικανοποιούνται οι προϋποθέσεις είτε του άρθρου 212 (α) είτε του 212 (β), το Δικαστήριο θα προχωρήσει στην έκδοση του διατάγματος εκκαθάρισης. Αντίθετα στην

περίπτωση που κριθεί ότι δεν συντρέχουν οι προϋποθέσεις των άρθρων 212 (α) ή (β), τότε το Δικαστήριο στα πλαίσια κρίσης της αίτησης υπό το πρίσμα του άρθρου 211 (ε), αξιολογεί την ενώπιον του μαρτυρία για να καταλήξει στο, ένα η εταιρεία είναι ανίκανη να πληρώσει τα χρέη της.

Η συνδρομή των προϋποθέσεων του άρθρου 212 (α) του περί Εταιρειών

Νόμου :

Σύμφωνα με το άρθρο 212 (α) του περί Εταιρειών Νόμου ο αιτητής πρέπει να αποδείξει ότι είναι πιστωτής, στον οποίο η καθ' ης αίτηση οφείλει ποσό πέραν των € 5.000 και επέδωσε στην εταιρεία παραδίνοντας στο εγγεγραμμένο γραφείο της εταιρείας απαίτηση πληρωμής, η οποία παρέμεινε απλήρωτη για περίοδο πέραν των τριών εβδομάδων.

Από την ένορκη δήλωση του ομνύοντα για τους Αιτητές προκύπτει ότι η Καθ' ης η αίτηση πλήρωσε έναντι του εξ αποφάσεως χρέους το ποσό των € 155.950 ενώ το εξ αποφάσεως χρέος ανέρχεται στο ποσό των € 523.710. Συνεπώς προκύπτει ότι η Καθ' ης η αίτηση οφείλει πόσο πέραν των € 5.000.

Αυτό που ουσιαστικά αμφισβητείται από την Καθ' ης η αίτηση σχετικά με τις προϋποθέσεις του άρθρου 212(α) είναι η νομότυπη επίδοση της απαίτησης πληρωμής. Σύμφωνα με τον ομνύοντα για την Καθ' ης η αίτηση όντως το εγγραμμένο γραφείο της εταιρείας βρίσκεται στην οδό Στασικράτους 31, στη Λευκωσία ,πλην όμως αυτό δεν χρησιμοποιείται. Σημειώνεται ότι στην ένσταση της Καθ' ης η αίτηση δεν αμφισβητήθηκε το γεγονός της επίδοσης ως καταγράφεται στα Τεκμήρια Β(1) και Β(2). Παράλληλα στη γραπτή αγόρευση της Καθ' ης αίτηση καταγράφεται η θέση, χωρίς να εγείρεται αμφισβήτηση, ότι οι επιδόσεις που καταγράφονται στα εν λόγω Τεκμήρια δεν συνιστούν ικανοποιητική επίδοση. Αυτό που εισηγήθηκε ο ευπαίδευτος συνήγορος της Καθ' ης η αίτηση ήταν ότι η επίδοση της απαίτησης πληρωμής πάσχει, καθότι δεν προσδιορίζει το όνομα του προσώπου που παρέλαβε αυτή, στο εγγεγραμμένο γραφείο της Καθ' ης η αίτηση.

Όπως προκύπτει από τα Τεκμήρια Β(1) και Β(2), τα οποία δεν αμφισβητούνται, η απαίτηση πληρωμής επιδόθηκε τόσο στον διευθυντή της Καθ' ης η αίτηση όσο και στο εγγεγραμμένο γραφείο της εταιρείας. Σύμφωνα δε με το Τεκμήριο Β2 η απαίτηση πληρωμής επιδόθηκε σε αρμόδιο πρόσωπο στο εγγεγραμμένο γραφείο. Προκύπτει συνεπώς ότι η απαίτηση πληρωμής επιδόθηκε στο εγγεγραμμένο γραφείο.

Το ερώτημα που ανακύπτει στην παρούσα είναι το κατά πόσο η επίδοση, ως φαίνεται στο Τεκμήριο Β2, είναι επαρκής επίδοση για τους σκοπούς του άρθρου 212(α).

Ως προς το πιο πάνω ζήτημα διαφωτιστικά είναι τα όσα καταγράφονται στο σύγγραμμα του Δρος Α. Ποιητή, **Η Εκκαθάριση Εταιρειών**, 2^η έκδοση, 2013, Μέρος Γ, Κεφάλαιο Β, σελ. 27 ως ακολούθως:

«Παρά ταύτα ο Νόμος αναφέρει ρητά ότι αρκείται απλώς στην παράδοση ή άφεση της επίδοσης στο εγγεγραμμένο γραφείο της Εταιρείας.»

Ακολούθως ο ευπαίδευτος συγγραφέας, αφού καταγράφει το λεκτικό του αγγλικού κειμένου του νόμου και το αντιπαραβάλλει με το ελληνικό κείμενο, καταλήγει στο ακόλουθο συμπέρασμα :

«Για αυτό το λόγο η ορθή ερμηνεία είναι ότι απλή εγκατάλειψη στο εγγεγραμμένο γραφείο είναι αρκετή για να θεωρηθεί επίδοση εν τη εννοία της παρούσας διάταξης.»

Εφόσον, λοιπόν, η απλή εγκατάλειψη της απαίτησης πληρωμής στο εγγεγραμμένο γραφείο, πράξη που εννοιολογικά δεν περιέχει υποχρέωση προσδιορισμού του παραλήπτη, είναι επαρκής για σκοπούς του άρθρου 212 (α), έπεται ότι δεν απαιτείται, σε περίπτωση επίδοσης, να επιδίδεται σε συγκεκριμένο πρόσωπο ή σε πρόσωπο που κατέχει συγκεκριμένη ιδιότητα ή να καταγράφεται το ονοματεπώνυμο του προσώπου στο οποίο επιδόθηκε.

Στην υπό κρίση υπόθεση η απαίτηση πληρωμής δεν αφέθηκε απλώς στο εγγεγραμμένο γραφείο αλλά επιδόθηκε σε πρόσωπο υπεύθυνο για παραλαβή εγγράφων που απλά δεν καταγράφηκε τα όνομά του στο Τεκμήριο Β (2). Τονίζεται επίσης ότι δεν αμφισβητήθηκε το περιεχόμενο της ένορκης δήλωσης επίδοσης, Τεκμήριο Β(2). Επιπλέον ο ισχυρισμός του ομνύοντα για την Καθ' ης η αίτηση ότι δεν χρησιμοποιεί το εγγεγραμμένο γραφείο, όπως τέθηκε, είναι γενικός, αφού δεν προσδιορίζει το από πότε έπαυσε να χρησιμοποιείται.

Συνεπώς υπό τα γεγονότα της παρούσας ικανοποιείται η προϋπόθεση της νομότυπης παράδοσης της απαίτησης πληρωμής στο εγγεγραμμένο γραφείο της Καθ' ης η αίτηση.

Περαιτέρω από την ενώπιόν μου μαρτυρία προκύπτει ότι μετά την παράδοση της απαίτησης πληρωμής παρήλθε άπρακτη η προθεσμία των τριών εβδομάδων, αφού η Καθ' ης η αίτηση δεν ικανοποίησε την απαίτηση εντός του πιο πάνω χρονικού διαστήματος.

Περαιτέρω, όπως προκύπτει από την ενώπιόν μου μαρτυρία, υφίσταται οφειλή, η οποία μάλιστα ενέχει χαρακτήρα εξ αποφάσεως χρέους, η εκτέλεση της οποίας δεν έχει ανασταλεί και η απόφαση επί της οποίας ερείδεται δεν έχει εφεσιβληθεί. Εφόσον δεν έχει εφεσιβληθεί η απόφαση, οι Αιτητές αποτελούν πιστωτές εν τη εννοία του Νόμου.

Με την ικανοποίηση των πιο πάνω προϋποθέσεων η Καθ' ης η αίτηση όφειλε να αποδείξει ότι δεν «αμέλησε» να πληρώσει την απαίτηση του πιστωτή, διότι έχει κατά τα άλλα μια ουσιώδη και εύλογη υπεράσπιση. Σχετική είναι η απόφαση **Δημήτρης Αυξεντίου & Υιός (Γεωργικά Μηχανήματα) Ατδ** (ανωτέρω). Όπως υποδεικνύεται στην πιο πάνω απόφαση, με παραπομπή στο σύγγραμμα **Pennington: Company Law, 3^η έκδοση σελ. 674-675**, η έκδοση απόφασης έχει ως αποτέλεσμα η εταιρεία να εμποδίζεται από την απόφαση να αμφισβητήσει την εταιρική αίτηση επί της ουσίας.

Η ίδια αρχή διατυπώνεται και στο σύγγραμμα *Pennington: Company Law*, 4^η έκδοση σελ. 678-679, όπου καταγράφεται ότι με την έκδοση απόφασης εμποδίζεται η εταιρεία να αμφισβητεί την απαίτηση του αιτητή επί της ουσίας και οι μόνες υπερασπίσεις που μπορεί να εγείρει στην αίτηση εκκαθάρισης είναι ότι η απόφαση λήφθηκε δία δόλου ή συμπαιγνίας από τον αιτητή και τους διευθυντές της εταιρείας ή ότι η συναλλαγή που οδήγησε στην έκδοση της απόφασης ήταν ultra vires των σκοπών της εταιρείας.

Στην υπό κρίση υπόθεση η Καθ' ης η αίτηση δεν ήγειρε οποιοδήποτε ισχυρισμό περί λήψης της απόφασης δία δόλου ή συμπαιγνίας των Αιτητών με τους διευθυντές της Καθ' ης η αίτηση ή ότι η συναλλαγή, η οποία οδήγησε στην έκδοση της απόφασης ήταν ultra vires των σκοπών της εταιρείας. Αρκείται μόνο να αναφέρει ο ομνύων ότι το κατ' ισχυρισμόν χρέος αμφισβητείται αλλά δεν προβάλλει οποιοδήποτε ισχυρισμό που να μπορεί να αποτελέσει επιτρεπτή επί της ουσίας αμφισβήτηση του χρέους και της αίτησης. Το Τεκμήριο 1 επί της ένορκης δήλωσης του διευθυντή της Καθ' ης η αίτηση, αναφέρεται γενικά σε δόλο και δεν περιέχει ισχυρισμό ή αξίωση για ακύρωση της απόφασης επί το ότι αυτή λήφθηκε κατόπιν δόλου ή συμπαιγνίας των Αιτητών με τους διευθυντές της Καθ' ης η αίτηση.

Προκύπτει περαιτέρω από τα ανωτέρω ότι η επίδικη απόφαση που συνιστά τη βάση της απαίτησης είναι έγκυρη και εκτελεστή και οι Αιτητές είναι πιστωτές εν τη εννοία του Νόμου. Οι περί του αντιθέτου αιτιάσεις της Καθ' ης η αίτηση πέραν από αόριστες δεν είναι τέτοιας φύσης που να συνιστούν επιτρεπτή επί της ουσίας αμφισβήτηση του χρέους και της αίτησης.

Υπό το φως όλων των ανωτέρω κρίνω ότι συντρέχουν οι προϋποθέσεις του άρθρου 212 (α) του περί εταιρειών Νόμου Κεφ 113.

Εφόσον, λοιπόν, έχουν επιβεβαιωθεί οι προϋποθέσεις του άρθρου 212 (α), το Δικαστήριο δεν έχει διακριτική ευχέρεια και διατάσσει την έκδοση διατάγματος εκκαθάρισης της εταιρείας. Σχετικές είναι οι αποφάσεις **M. Mouletaris Machinery Co. Ltd.** (ανωτέρω) και **Δημήτρης Αυξεντίου & Υιός (Γεωργικά Μηχανήματα)**

(ανωτέρω). Η πιο πάνω προσέγγιση έχει επιδοκιμασθεί και στην πρόσφατη απόφαση **Suphire (finance) Ltd v. Φωτίου**, Π.Ε 266/11, ημερομηνίας 24.4.2018.

Η συνδρομή των προϋποθέσεων του άρθρου 212 (β) του περί Εταιρειών Νόμου :

Σε περίπτωση που η πιο πάνω κατάληξη μου θεωρηθεί εσφαλμένη προχωρώ να εξετάσω το κατά πόσο συντρέχουν οι προϋποθέσεις του άρθρου 212(β) στην παρούσα.

Συγκεκριμένα παρατηρώ ότι το άρθρο 212 (β) θεσπίζει επίσης νομοθετικό τεκμήριο περί της ανικανότητας της εταιρείας να πληρώσει το χρέος της.

Στην υπό κρίση υπόθεση δεν έχει αμφισβητηθεί ότι εκδόθηκε ένταλμα κατάσχεσης της κινητής περιουσίας της Καθ' ης η αίτηση, το οποίο επιστράφηκε ανεκτέλεστο.

Το ένταλμα κατάσχεσης κινητής περιουσίας συμπεριλαμβάνεται στα μέτρα εκτέλεσης που, σύμφωνα με το άρθρο 14 , του Περί Πολιτικής Δικονομίας Νόμου συνιστούν μέτρα εκτέλεσης. Συνεπώς η έκδοση του εντάλματος κατάσχεσης κινητής περιουσίας της Καθ' ης η αίτηση και η επιστροφή του, ως ανεκτέλεστου, λόγω του ότι η εταιρεία στερείται κινητής περιουσίας, συνιστά μέτρο εκτέλεσης που επιστρέφεται ολικά ή μερικά ανικανοποίητο.

Συνεπώς στην υπό κρίση υπόθεση έχουν επιβεβαιωθεί οι προϋποθέσεις του άρθρου 212(β) και το Δικαστήριο δεν διατηρεί άλλη ευχέρεια παρά να διατάξει την εκκαθάριση της Καθ' ης η αίτηση εταιρείας.

Οι ισχυρισμοί περί κατάχρησης

Η καθ' ης η αίτηση εγείρει, ως λόγο ένστασης, ότι η υπό κρίση αίτηση είναι καταχρηστική. Ο ομνύων για την Καθ' ης η αίτηση ισχυρίστηκε ότι η παρούσα αίτηση είναι καταχρηστική, για τον λόγο ότι επηρεάζει δυσμενώς τα δικαιώματα της Καθ' ης η αίτηση, την οποία χαρακτήρισε ως φερέγγυα. Επίσης ισχυρίστηκε

ότι η υπό κρίση διαδικασία χρησιμοποιείται ως μοχλός πίεσης και ότι οι Αιτητές επιχειρούν να επηρεάσουν τη μελλοντική λειτουργία της Καθ' ης η αίτηση σε σχέση με εμπορικό κέντρο, που θα ανεγερθεί, στη Λευκωσία.

Ασφαλώς, η κατάχρηση μπορεί να προσλάβει πολλές μορφές και το Δικαστήριο έχει σύμφυτη εξουσία να αποτρέπει καταχρηστικές συμπεριφορές. Σχετική είναι **Διευθυντής των Φυλακών ν. Τζεννάρο Περρέλλα (1995) 1Α.Α.Δ. 217**).

Όμως όπως έχει τονισθεί στην υπόθεση **Αναφορικά με την αίτηση του Ευάγγελου Εμπεδοκλή (2009) 1 Α.Α.Δ. 529**, η κατάχρηση αποφασίζεται με αναφορά σε συγκεκριμένα γεγονότα. Συγκεκριμένα, το Δικαστήριο στην πιο πάνω απόφαση ανέφερε τα ακόλουθα :

«Η κατάχρηση της διαδικασίας του Δικαστηρίου μπορεί να προσλάβει διάφορες μορφές και δεν υπάρχουν εκ προοιμίου συμπεριφορές που μπορούν να καταταχθούν ως καταχρηστικές. Το όλο ζήτημα εξετάζεται πάντοτε υπό το φώς των συγκεκριμένων γεγονότων. (δέστε Ηλία (Αρ. 3) (1995) 1 Α.Α.Δ. 786 και Διευθυντής των Φυλακών ν. Τζεννάρο Περρέλλα (1995) 1Α.Α.Δ. 217)»

Παρόμοια ήταν η προσέγγιση και στην υπόθεση **Πέτρος Πετράκη ν. Πέτρου Κίμωνος (2006) 1 ΑΑΔ 1311**, όπου εξετάστηκε θέμα κατάχρησης διαδικασίας και λέχθηκαν τα ακόλουθα :

«Το όλο θέμα είναι θέμα γεγονότων. Εκεί όπου δεν υπάρχουν στοιχεία δόλου ή αθέμιτης εξασφάλισης χρημάτων ή πλεονεκτημάτων προς όφελος του συγκεκριμένου αιτητή-πιστωτή και εις βάρος του χρεώστη και των άλλων πιστωτών του, αίτηση εκδόσεως διατάγματος παραλαβής δεν θεωρείται ότι γίνεται για παράλληλο και αθέμιτο σκοπό ή κατά κατάχρηση της δικαστικής διαδικασίας, έστω και αν έχει σαν συνεπαγόμενο αποτέλεσμα κάποιο πλεονέκτημα για τον πιστωτή.»

Όπως έχει υποδειχθεί στην υπόθεση Αυξεντίου (ανωτέρω) η αίτηση εκκαθάρισης δεν αποτελεί μέτρο εκτέλεσης αλλά σκοπεί στην προστασία της περιουσίας του χρεώστη και ως εκ τούτου η παρούσα διαδικασία δεν αποσκοπεί, εκ της φύσης της, στην είσπραξη οποιουδήποτε ποσού.

Στην υπό κρίση υπόθεση δεν έχουν τεθεί ενώπιον του Δικαστηρίου γεγονότα που να κατατείνουν στο ότι η παρούσα διαδικασία χρησιμοποιείται για σκοπό άλλο από τον σκοπό που προορίζεται. Δεν έχει τεθεί επίσης οποιαδήποτε μαρτυρία που να στοιχειοθετεί προσπάθεια αθέμιτης εξασφάλισης χρημάτων από τους Πιστωτές. Το εάν στο μέλλον επηρεαστεί η λειτουργία οποιουδήποτε εμπορικού εγχειρήματος της Καθ' ης η αίτηση, αυτό δεν συνιστά μοχλό πίεσης αλλά το φυσιολογικό αποτέλεσμα της διαπιστωθείσας ανικανότητας της Καθ' ης η αίτηση να εξοφλήσει το χρέος της.

Συνεπώς, κρίνω ότι στην παρούσα υπόθεση δεν έχουν καταδειχθεί γεγονότα που να στοιχειοθετούν τον ισχυρισμό περί κατάχρησης και ως εκ τούτου οι σχετικοί λόγοι κρίνονται απορριπτέοι και απορρίπτονται.

Κατάληξη

Υπό το φως των πιο πάνω εκδίδεται διάταγμα ως το αιτητικό Α της Αίτησης. Αντίγραφο του παρόντος διατάγματος να επιδοθεί από τους Αιτητές στον Επίσημο παραλήπτη.

Τα έξοδα επιδικάζονται υπέρ των Αιτητών, ως υπολογιστούν από τον Πρωτοκολλητή και εγκριθούν από το Δικαστήριο.

.....
Μ. ΧΡΙΣΤΟΔΟΥΛΟΥ, Ε.Δ

**ΠΙΣΤΟ ΑΝΤΙΓΡΑΦΟ
ΠΡΩΤΟΚΟΛΛΗΤΗΣ**

/